

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Antonii Magni Inter Dei Pontifices, & admirabilis inter Patriarchas, ex ea quam Nicephorus Philisophus, & orator eximius præclaro encomio co[n]texuit. Migravit ex hac vita anno à Christo ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

VITA S. ANTONII MAGNI INTER DEI

Pontificis, & admirabilis inter Patriarchas, ex ea quam Nicephorus Philosophus, & orator eximius præclaro encomio cõ-
textuit. Migravit ex hac vita anno à Christo Domino 901.

Vide Cal.
Boron in
Notatio.
Martyr Rõ.

Quamquã nõ magni admodũ referre puto, eius
in terra patriã parentesq; indagare, qui solam
in terris adhuc constitutus, supernam patriã
noverat, tamen quia videmus vniuersorũ opificem
& omnĩ Dominũ, patriam & maiores admisisse, &
humilis Bethleẽ omni lingua prædicari, nec in san-
cto Pontifice fas esse statui, prætermittere Patriã er-
go quæ sit vna, inueniri nõ potest. Nam Asia quidem
& Europa gloriã inter se partitur; hæc quidẽ propter
Thraciã illa verò propter Phrygiã, eius ortum sibi
vendicãtes. Cum autem res sit inter eos controuersa,
apparet alia tertia patria, nẽpẽ Regina vrbium, quæ
enã eũ aluit, vltis suis amplectens, ex quo ferẽ pue-
ribus fascijs eũ euolui contigit, vt qui postea ei fu-
turus esset decus, & ornamentum. Parentes habuit è
Phrygia oriundos, muneribus Imperatorijs & maxi-
mis re: militaris laudibus ornatisimos, à quibus o-
ptimis disciplinis imbutus, honestæ cuidam virgini
animi & corporis nobilitate insigni, matrimoniali
vinculo sociatus fuit. Cum ad quintum ætatis perue-
nisset annum, doctus à Spiritu sancto (neque enim
ad Ludimagistrum venire, pueriles ineptias decli-
mans, in animum induxit) omnes sacras orationes
ingeniosè memoriter pronuncians, res etiam ipsas
imitabatur: & præclara quadã imagine in se exprime-
bat. Hinc cum annũ attigisset duodecimũ, ad res di-
ligentius considerandas se applicans, genus vitæ dis-
creuit, & elegit: alijsque reiectis, monastica flagra-
bat cupiditate. Neque diu, (matura secum delibera-
tione habita,) distulit propositum, sed statim ad virũ
quendam virtute & prudentia insignem, qui sacro
præerat monasterio, contendit. Qui cum ingeni

12. Februa.

Patria S. An-
tonij Episco-
pi.

Parentea
eius.

Nota tantũ
læ ætatis,
mores & in-
genium.

Iy 4 eius

Fit monachus.

eius felicitatem, animi & morum compositione candoremque, prima fronte inspexisset, summo cum gaudio in suam eum societatem admittit, & monastico habitu donavit.

Quam praeclare se gesserit in monachatu.

Ibi tum iuuenis ille admirabilis tam ardente studio pietatis incubuit, ut parum esse putaret, totas noctes in hymnis & canticis & rerum divinarum meditatione traduceret, nisi talentum a Deo sibi concessum, in proximi salute procuranda quam diligentissime expenderet. Praclare etiam statuebat charitatem, fontem omnium bonorum esse: Hanc omnium suarum actionum & laborum principium & finem ponebat. Hac una egregie recultus, & inanis gloriae vitium a se repellit, & furiosos perturbationum impetus sedabat, & benignè faciendi disciplinam perfectè colebat. Hac fluxos mundi honores & interituras divitias constanter despiciebat, neque magnum quidem eorum esse existimabat, quae non ad immortalitatis gloriam sine errore eum ducere possent.

Fit presbyter.

Cum autem procederet tempore, ad aetatem pervenisset virilem, fuit statim presbyterij honore decoratus, & monasterio Praefectus. Hinc, ut ipse alios, tanquam strenuus dux exercitus, factis suis ad virtutem excitaret, inedia & vigilijs & caelesti sanè vitae conversatione, suis iter praedebat, hostesque primus submovebat: ut tutum infirmioribus fratribus refugium praestaret. Corporis ei vix ulla cura erat; Hyeme pariter & aestate, una eademque veste utebatur; paucis & oleribus pueritiâ ad ultimam & senilem aetatem perduxit. Erat in eo bonorum omnium, mirabilis quidam concentus. Austeritas, incredibili quavis suavitate temperata, & lenitate asperitas, ita ut neque inutilis unquam esset reprehensio, propter austeritatem, neque lenitas suavitasque propter

Eccè viri sancti, piissimi, & exercitia

admixtam austeritatem contemptui. Hæc videns
 eius parens, ad monasticam vitam aspirare cœ-
 pit; acque tandem filij sui virtutibus allectus, sa-
 crum ab eo habitum suscepit; & cum aliquor annos
 magna cum alacritate sub proprii filij disciplina
 Deo militasset, plenus dierum, plenus virtutum,
 plenus gratiarum, dignam laborum suorum co-
 ronam suscepit.

Parente, hoc modo, vita sancto, oblatum mi-
 sericordiz tempus minimè neglexit, sed omnes
 benignitatis suæ fontes aperiens, pauperum squa-
 lorem soluit; & quidem tanto studio, tanta chari-
 tate, ut non modo ex rebus superfluis, sed etiam
 necessarijs plurima largiretur. Staturebat enim
 illam demum veram esse misericordiam, quæ nõ
 ex ijs quæ redundant, sed quæ defunt, benignè ali-
 quid impertitur. Neque tantum vna ciuitate su-
 um benefaciendi studium circumscribi volebat,
 sed Scythas & Thraces, & cum alijs, Myfos quo-
 que benefaciendo pertransibat. Quin etiam cum
 ad eos, qui in Olympo rerum omnium indigi-
 calitum in terris vitam imitantur, magno auri
 pondere onustus venisset, vniuersum ijs erogauit,
 vacuusq; ad ciuitatem suam reuersus est. Cumq;
 meditantibus secum pertractaret, vdenam rur-
 sus pauperibus veçtigal compararet, fortè ei ho-
 mo quidam ignotus occurrit, qui ingentem auri
 vim ei obtulit, dicens; Accipe, quod infumas in-
 vius pauperum, quorum curam geris. Quo acce-
 pto dicto citius, ex oculis eius euauit. Fuit hoc
 celebri rumore diuulgatum, prorsus ut fama mi-
 rabiliū virtutum eius omnes excitati, eum Epi-
 scopum deposcerent. Nec quieuit Pontificum, Sa-
 cerdotum, & ipsius denique Imperatoris volun-
 tas, donec ad eum gradum eueheretur. Qua in di-

Yy s goitate

Pater eius,
 vitam com-
 plectitur
 monasticā.

Benignitas
 Antonij in
 egenos.

Quanam sit
 vera miseri-
 cordia.

Miraculum.

Fis Episcopus.

In Episcopatu, prima illi cura pauperum fuit.

Moritur vir sanctus.

Mulier calamitosa, eius obitum valde deplorat.

gnitate constitutus, tanta sanctitatis gloria accendit, ut non tam homo quam angelus in humo corpore videretur. Antè omnia prima & præcipua illi pauperum, viduarum, & orphanorum cura fuit. Nemo erat qui cum inopia confisteret, pupillus non lachrymabatur, vidua maxime viduitatis suæ solatium nacta fuerat; ecclesiam ipsæ suam diligentissimè iustrabat, lites componebat, iniuria affectis pacem atq; salutem reddebat. Denique tanta sub illius regimine pax, tranquillitas, & concordia vigeat, ut maior omnino non posset.

Interea Antonius qui tota mente in cælis versabatur, ætate iam grandis febre corripitur, quæ naturalem humorem vehementius de pectore corporis ergastulo liberatus fuit. Mox autem, ut consueto campanarum signo, obitus eius uniuersæ ciuitati innotuit, gemitus & lachrymæ omnium cœsequutæ sunt. Erat mulier quædam paupercula, cuius crus ex vehementi lapsu contractum erat. Hæc cum in tugurio quodam, ex palea sternoque constructo iaceret, audito tristi nuncio, repente voce priuata fuit. Cumque paululum respirasset, atque ad se redisset, cepit miserabili valde euulatu suam tragicè deplorare calamitatem. O duram, dicebat, & immanem hanc noctem, in qua extincta fuit benigna lux pauperum. Iam concidit spes vitæ, iam periit pauperum viaticum. O quam Erinnyas meas pedum plantas mutilauit, ut nec funus quidem, quod effertur, possim consequi eius, qui multos extraxit è sepulcro molestiarum, cum hæc & plura alia deslendo diceret muliercula, atq; tandem doloribus victa in somnum incidisset, vidit accedentem ad se Patriarcham & manu contractum crus cruce consignantem, dice-

tereque; iam es curata, iam citra vllum impedimentum tibi ingredi licet. Putabat se mulier inani (ve fieri solet) somnio deludi, sed cum euigilaret, licta integris viribus exiliuit, & voce maxima cunctis stupendum rei miraculum narrauit. Alia quoque mulier, quæ laborabat occultè diuturna plaga morbi, contactu loculi à longo tormento, breui temporis momento liberationem inuenit.

Postquam verò sacrum corpus terræ mandatū esset, & octauo, post iusta facta, die, cunctis visum esset, sacras reliquias in monumento aliquo celebriori recondere, eccè tanta odoris fragrantia emanauit è tumulo, vt omnes diuinam in eius reliquijs virtutem clarissimè cognoscerent. Nono autem die, cum in defuncti gratiam, pauperibus alimenta præberentur, certusq; frumenti numerus distribueretur, cum iam mille pauperes (quibus omnia & numero & mēsurā assignata erant) vniuersa assumpsisse putabantur, eccè tres cophini remanserunt, quæ nulla largitate exhauriri poterant, immò quanto crescebat pauperum numerus, tantò etiam alimentorum copia: eius misericordia & benignitate, qui benedictus & gloriosus est in Sanctis suis. Amen.

VITA S. MARTINIANI ERIMITAE,
ex ea qua est per Simeonem Metaphrasten.

Proximè ciuitatē Cæsaream Palestinæ, mons est qui vocatur Locus arca. In eo monte sita est solitudo, quæ eximia monachorum sanctitate admodum celebris est. Ad hanc solitudinem Martinianus annos natus octodecim, iuuenis specie liberali, & insigni corporis pulchritudine præditus, commigrauit; in qua incredibili austeritate & angelica puritate annos quinque

Curatur à S.
Antonio
per visum.

Item alia
cōtactu lo.
culi curatur.

Odor sua-
uissimus ex
eius tumu-
lo.

Multiplie-
tur panes
magno mi-
raculo.

13. Februar.

Martinianus
adolescens
petit cre-
mum.

&